

01/04/2026

«Οσία Γαβριηλία»: Συζήτηση με την Γερόντισσα Φιλοθέη στα «Ευαγγελίστρια 2026»

/ [Ενορίες](#)

Η ζωή της αποδεικνύει ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι μακρινό ή αφηρημένο, αλλά μια δυνατότητα ανοιχτή για κάθε άνθρωπο που επιλέγει να αγαπά. Το βαθύτερο μήνυμα που αναδύεται είναι απλό αλλά απαιτητικό: ο άνθρωπος καλείται να γίνει αγάπη. Και αυτό, όπως δείχνει το παράδειγμά της, αρχίζει από τα μικρά, καθημερινά και κρυφά.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026», την Τρίτη 31 Μαρτίου ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Γερόντισσα

Φιλοθέη, Ηγουμένη της Ιεράς Μονής Παναγίας Βρυούλων, σε μια συζήτηση με θέμα «Αγιασμένες μορφές: Οσία Γαβριηλία».

Η συνάντηση ήταν αφιερωμένη στην Οσία Γαβριηλία, μέσα από την ζωντανή μαρτυρία της Γερόντισσας Φιλοθέης και με αναφορά σε πρόσωπα που τη γνώρισαν προσωπικά ή επηρεάστηκαν έντονα από τη ζωή και τη διδασκαλία της.

Η συζήτηση ξεκίνησε με την προσωπική εμπειρία από την επαφή με την Οσία Γαβριηλία, ιδιαίτερα κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής της. Η πρώτη συνάντηση μαζί της παρουσιάζεται ως ένα γεγονός έντονα βιωματικό και μεταμορφωτικό. Οι άνθρωποι που τη συνάντησαν, ακόμη και σε νεαρή ηλικία, ένιωσαν κάτι διαφορετικό: μια χαρά αυθεντική, μια ελευθερία πνευματική και μια απλότητα που δεν ήταν επιφανειακή αλλά βαθιά καρδιακή.

Η ίδια, ακόμη και σε προχωρημένη ηλικία (πάνω από 90 ετών), διατηρούσε έναν ενθουσιασμό, μια παιδικότητα και μια ζωντάνια που εντυπωσίαζαν. Αυτό το στοιχείο επαναλαμβάνεται συνεχώς: δεν ήταν απλώς μια σοφή γερόντισσα, αλλά μια ύπαρξη που εξέπεμπε ζωή και χαρά. Η συνάντηση μαζί της αποτελούσε «προφητικό γεγονός», όχι με την έννοια της πρόβλεψης του μέλλοντος, αλλά ως εμπειρία που αλλάζει τον τρόπο με τον οποίο βλέπει κανείς τον κόσμο και τον εαυτό του.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στο οικογενειακό της περιβάλλον, το οποίο θεωρείται καθοριστικό για τη μετέπειτα πορεία της. Η Οσία Γαβριηλία μεγάλωσε σε ένα περιβάλλον αγάπης, αρμονίας και βαθιάς πίστης. Οι γονείς της είχαν μια σχέση γεμάτη σεβασμό και ενότητα, γεγονός που της προσέφερε ασφάλεια και πνευματική σταθερότητα.

Η ίδια πίστευε ότι η αγάπη που έλαβε από την οικογένειά της ήταν η βάση για να μπορεί να αγαπά όλους τους ανθρώπους. Η εμπειρία αυτή είναι θεμελιώδης: η αγάπη δεν είναι αφηρημένη έννοια, αλλά καρπός βιώματος. Παράλληλα, υπήρχε ισορροπία: δεν μεγάλωσε χωρίς όρια. Οι γονείς της τη διόρθωναν, τη συγκρατούσαν και της μάθαιναν το μέτρο, ένα στοιχείο που θεωρείται κρίσιμο για τη διαμόρφωση μιας υγιούς προσωπικότητας.

Κατά τη νεότητά της, πέρασε από φάσεις αναζήτησης και εσωτερικών μεταβολών. Μια σημαντική καμπή στη ζωή της φαίνεται να είναι η συνειδητοποίηση ότι ορισμένες σχέσεις και περιβάλλοντα την επηρέαζαν αρνητικά, οδηγώντας τη σε μελαγχολία.

Αυτή η επίγνωση την οδήγησε σε ριζική αλλαγή: έφυγε για την Αγγλία, όπου εργάστηκε σε δύσκολες συνθήκες, κυρίως σε ψυχιατρικές δομές, διακονώντας ανθρώπους με πόνο και ανάγκη. Εκεί, μέσα από δυσκολίες και δοκιμασίες, ωρίμασε πνευματικά και διαμόρφωσε τον χαρακτήρα της.

Η εμπειρία του πολέμου στο Λονδίνο, όπου παρέμεινε υπηρετώντας άλλους αντί να προστατεύσει τον εαυτό της, δείχνει το βάθος της πίστης και της αυταπάρνησής της.

Μετά τον πόλεμο, επέστρεψε στην Ελλάδα και άνοιξε ένα επιτυχημένο ιατρείο (ποδολογίας), αποκτώντας σημαντική οικονομική άνεση. Ωστόσο, δεν προσκολλήθηκε στα χρήματα. Αντίθετα, τα διέθετε για να βοηθά άλλους: φοιτητές, ασθενείς και ανθρώπους σε ανάγκη. Αυτό το σημείο είναι καθοριστικό:

ενώ είχε όλες τις προϋποθέσεις για μια άνετη ζωή, επέλεξε συνειδητά την προσφορά και τη θυσία. Η καρδιά της στρεφόταν ήδη προς την ιεραποστολή, χωρίς όμως να το έχει πλήρως συνειδητοποιήσει.

Η ζωή της αλλάζει ριζικά όταν αναγνωρίζεται η πνευματική της κλήση από αγίους ανθρώπους. Η ευλογία που λαμβάνει λειτουργεί ως επιβεβαίωση ότι η πορεία της δεν είναι τυχαία, αλλά θεόπνευστη. Από εκεί και πέρα, ξεκινά μια ζωή συνεχούς κίνησης και διακονίας: ταξιδεύει στην Ινδία, όπου ζει για χρόνια μέσα σε ακραίες συνθήκες, υπηρετώντας τους φτωχούς και τους ασθενείς. Εκεί, δεν λειτουργεί ως «τυπική ιεραπόστολος», αλλά ως άνθρωπος που ζει μαζί με τους άλλους, χωρίς επιβολή.

Η στάση της είναι χαρακτηριστική: δεν μιλά για τον Χριστό αν δεν τη ρωτήσουν. Ζει το Ευαγγέλιο και αφήνει τους άλλους να το ανακαλύψουν μέσα από τη ζωή της. Η ίδια θεωρεί όλους τους ανθρώπους ίσους, ανεξαρτήτως θρησκείας, εθνικότητας ή κοινωνικής θέσης. Αυτό το καθολικό βλέμμα αγάπης αποτελεί κεντρικό στοιχείο της πνευματικότητάς της.

Παρά την εξωτερική δράση της, η εσωτερική της ζωή ήταν βαθιά ασκητική.

Υπάρχουν μαρτυρίες ότι πέρασε χρόνια σε απόλυτη προσευχή, ακόμη και σε σπηλιές στα Ιμαλάια, επαναλαμβάνοντας την ευχή. Η προσευχή αποτελούσε τον πυρήνα της ύπαρξής της. Δεν ήταν απλώς πρακτική, αλλά τρόπος ύπαρξης. Κατά περιόδους απομονωνόταν πλήρως, διακόπτοντας κάθε επικοινωνία για να αφιερωθεί αποκλειστικά στη σχέση με τον Θεό.

Η σχέση της με τους ανθρώπους περνούσε μέσα από την προσευχή. Θεωρούσε ότι η βαθύτερη επικοινωνία δεν είναι εξωτερική αλλά πνευματική.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά στοιχεία της, όπως τόνισε η Γερόντισσα Φιλοθέη, ήταν η απόλυτη αποδοχή των ανθρώπων. Δεν έκρινε, δεν απέρριπτε και δεν προσπαθούσε να «διορθώσει» τον άλλον με εξωτερικό τρόπο. Αντίθετα, τον δεχόταν όπως ήταν και τον πλησίαζε με αγάπη.

Ακόμη και σε δύσκολες περιπτώσεις, όπως άνθρωποι με αμαρτίες ή προβλήματα, η στάση της ήταν θεραπευτική: έλεγε την αλήθεια, αλλά με τρόπο που οδηγούσε σε μετάνοια και όχι σε απόρριψη. Η ίδια γινόταν «ο άλλος»: άδειαζε από τον εαυτό της και αφιερωνόταν ολοκληρωτικά στον άνθρωπο που είχε απέναντί της. Αυτή η πλήρης παρουσία είναι που άγγιζε βαθιά τους ανθρώπους.

Κεντρικό μήνυμα της ζωής της ήταν ότι ο σκοπός του ανθρώπου είναι η αγάπη. Η αγάπη αυτή δεν είναι συναίσθημα, αλλά στάση ζωής και θεολογική πραγματικότητα. Η ίδια τόνιζε ότι ο άνθρωπος καλείται να αγαπά γιατί είναι «κατ' εικόνα Θεού». Η αγάπη είναι η φυσική κατάσταση του ανθρώπου. Ακόμη και η πιο μικρή πράξη – μια καλή κουβέντα – θεωρείται από εκείνη ως μορφή ιεραποστολής.

Ίσως το πιο εντυπωσιακό στοιχείο είναι η επίδραση της παρουσίας της. Πολλοί άνθρωποι μαρτυρούν ότι δεν χρειάζονταν λόγια: αρκούσε να βρίσκονται κοντά της. Η παρουσία της μετέδιδε ειρήνη, χαρά και νόημα. Ακόμη και στη σιωπή, οι άνθρωποι ένιωθαν πληρότητα. Αυτό αποδίδεται στη χάρη του Αγίου Πνεύματος, η οποία «εκπέμπεται» από έναν άνθρωπο που έχει καθαρθεί από τα πάθη και έχει ενωθεί με τον Θεό.

Η Οσία Γαβριηλία δεν θεωρούσε τον εαυτό της κάτι ιδιαίτερο. Αντίθετα, έβλεπε τον εαυτό της ως «ενδιάμεσο», ως όργανο του Θεού. Αυτή η ταπείνωση είναι βασικό στοιχείο της αγιότητας: δεν επιδιώκει φήμη ούτε αναγνώριση. Αντιθέτως, αποφεύγει τη δημοσιότητα και ζει κρυμμένα.

Στο επίλογο της συζήτησης τονίστηκε ότι σήμερα υπάρχει μεγάλη ανάγκη για τέτοια πρότυπα, καθώς η κοινωνία χαρακτηρίζεται από ατομισμό, βία και έλλειψη αγάπης. Η ζωή της Οσίας Γαβριηλίας προβάλλεται ως απάντηση σε αυτή την κρίση: δείχνει ότι η αγάπη, η ταπείνωση και η προσευχή μπορούν να μεταμορφώσουν τον κόσμο.

Η Οσία Γαβριηλία είναι μια μορφή ολοκληρωμένης χριστιανικής ζωής, όπου η δράση και η προσευχή, η αγάπη και η άσκηση, η ταπείνωση και η δύναμη συνυπάρχουν αρμονικά. Δεν ήταν απλώς μια μοναχή ή ιεραπόστολος, αλλά ένας άνθρωπος που έζησε το Ευαγγέλιο στην πληρότητά του.

Η ζωή της αποδεικνύει ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι μακρινό ή αφηρημένο, αλλά μια δυνατότητα ανοιχτή για κάθε άνθρωπο που επιλέγει να αγαπά. Το βαθύτερο μήνυμα που αναδύεται είναι απλό αλλά απαιτητικό: ο άνθρωπος καλείται να γίνει αγάπη. Και αυτό, όπως δείχνει το παράδειγμά της, αρχίζει από τα μικρά, καθημερινά και κρυφά.

